

[Inge Krogh.]

det i Christiania, og vi har set straffelovrådets beretninger om trækkerdrengeproblemet, hvor det netop har været private organisationer, der har fået barn og familie skilt. Vi kan derfor gå ind for forslaget på dette punkt.

Angående § 127, hvorefter formanden for det sociale udvalg, hvis det haster, kan tage en beslutning om, at barnet skal fjernes, uden at det øvrige udvalg har været samlet, kan vi gå ind for, at der i stedet for „snarest muligt“ kommer til at stå: „og senest inden 8 dage“. Det burde egentlig slet ikke være nødvendigt. Når der stod „snarest muligt“, ville man regne med, at det måtte betyde 1. eller 2. dag efter, at beslutningen var taget. Det vil i almindelighed være muligt at samle socialudvalget på det tidspunkt, men det viser sig i praksis, at der går længere tid, så vi kan derfor gå med til, at der indsættes „og senest inden 8 dage“. Vi synes derimod ikke, at i de tilfælde, hvor socialudvalget skal tiltrædes af dommer og psykolog, bør vedkommende have stemmeret. Her mener vi at loven opfylder kravet.

Angående forslaget om at nedlægge den sociale ankestyrelse og lade socialministerens afgørelse træde ind kan vi ikke gå ind for det. Der har ganske vist været fortvivlende sager i den senere tid, Birgittesagen er nævnt, og der var et barn, der var i klemme, en familie, hvor man godt kunne have ønsket, at der var nogen, der havde grebet ind og sagt: prøv dog at forene barn og forældre. Men hvordan det skal løses, kan jeg ikke se, det afhænger så meget af dem, der skal træffe afgørelserne, hvilken indstilling de har til problemet.

Som sagt, visse ting synes vi vi kan gå ind for, og andre forkaster vi.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi har mange gange her i salen gjort opmærksom på, at vi ikke finder, der er tilstrækkelig retssikkerhed i vores sociale system, og at de sidste ting, der er lavet, loven om amtsankenævnen osv., absolut ikke har rettet op på det. Det er også vores mening, at det moderne socialvæsen har meget vidtgående beføjelser over for den enkelte, f. eks. er de cirkulærer om kontanthjælp, der er kommet til bistandsloven, meget betænkelige, fordi der jo direkte står, at

udbetaling af ordentlig hjælp faktisk er afhængig af, at man makker ret. De ting vil vi gerne være med til at gøre noget ved, men vi vil under ingen omstændigheder gøre noget ved det med det lovforslag, der ligger fra fremskridtspartiet.

Jeg er fuldstændig enig i fru Ebba Stranges vurdering, at det peger henimod meget uhyggelige politiske tilstande, og vi kan selvfølgelig under ingen omstændigheder tilslutte os, at disse dybt alvorlige problemer skal løses ved skiftende ministres uidskrænkede ret til at blande sig, og lade skiftende politiske synspunkter, måske endda i strid med det politiske syn i kommunerne, komme til at præge det sociale arbejde.

Vi mener også, det er ganske letfærdigt, når fremskridtspartiet og kristeligt folkeparti står og slår fast, at disse dybe problemer, vi har med børn, der forlader deres forældre, kan løses ved påbud eller tvang. Der er meget alvorlige problemer i vores samfund, men de kan kun løses på en menneskeligt og socialt forsvarlig måde, og det kræver først og fremmest dyb indsigt i problematikken.

Hvis vi skulle løse nogle af de problemer, der tales om her, måtte det ske ved oprettelsen af en helt anden form for ankesystem, et virkelig folkeligt ankeorgan, hvor folk i umiddelbar tilknytning til deres bopæl kan henvende sig personlig med eller uden tredjemand og få dels professionel assistance til at forstå, om der skal ankes, og til at gøre det, dels en vurdering i ankesagen, der hviler på en blanding af ekspertise og folkevalgt kontrol.

Jeg tror, man må sige til regeringen, at hvis man tolererer forholdene i den sociale ankestyrelse i dag, så åbner man vejen for en så usaglig kritik som den, fremskridtspartiet kommer med. Vi har over 2 års ventetid, og jeg har selv set utallige mennesker kørt ned på den ventetid i ankestyrelsen. De får tit ret, efter at deres uddannelse er afsluttet. Det sker også, at folk får ret, når de lige er døde. Det er ikke særlig morsomt. Der er en tone over for befolkningen, som den ikke kan være tjent med, og hvis man vil stimulere disse meget uheldige tendenser, vi ser, skal man bare lade være at gøre noget ved det. Det må være en enkel sag, at man får svar på en anke nogenlunde inden for samme tidsfrist, som man har til at